

Ze holde naar Puks voederbak en knabbelde aan de stukjes appel. Opeens werd Puk chagrijnig. Hij was blij met haar gezelschap, maar hij vond het niet fijn dat ze uit zijn voederbak at. Dat maakte hem verdrietig en boos. Helaas durfde Puk dat niet aan haar te vertellen. Bertha werd vast boos en teleurgesteld en dan wou ze misschien zijn vriendinnetje niet meer zijn.

Hij mokte en ging vervolgens naast het andere voederbakje zitten. Daarin lagen stukjes witloof. Dat vond Puk niet echt lekker. Toch proefde hij ervan. Hij knabbelde veel trager dan Bertha. Zij had ondertussen alle stukjes appel en wortel opgeslokt. Ze begon net aan de droge brokjes. Af en toe keek ze hem aan. 'Heb jij geen honger? Ik wel, ik kom dadelijk kijken wat jij aan het eten bent.'

Puk knikte naar haar en slikte zijn eerste hap door. Het witloof proefde bitter. Wat verlangde Puk naar een lekker stukje zoete appel. Hij durfde niets tegen Bertha te zeggen of aan haar te vragen. Het liefst had hij tegen haar gezegd: 'Blijf van de appel af, want die is van mij', of: 'Laat wat voor mij over', maar Puk zei geen woord. Hij durfde haar niet kwetsen, want wat als Bertha niet meer met hem wilde praten? Dan was hij weer alleen.

Al smakkend kwam Bertha naar hem toe gelopen. 'Ga je dat nog opeten?' vroeg ze met volle mond. Puk schudde zijn hoofd. 'Nee, het smaakt vies,' zei hij stil. Zijn wangen werden weer warm. Hij schaamde zich. Hij wist niet wat hij moest zeggen om vrienden te worden. 'Mooi, ik lust nog wel wat,' antwoordde Bertha en ze knabbelde gretig verder tot ook alle stukjes witloof op waren.

